ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνῶ συνέβαιναν αὐτά, ἡ δυὸ νέες ποὺ συνώδευαν τὴν κυρία τραβήχτηκαν λίγο πιὸ πίσω κι' ἄρχισαν νὰ μιλοῦν σιγανά.

Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἐλεγόταν μὶς Μαρία. Ἡ ἄλλη μὶς Λευκή. Ἡ μὶς Λευκὴ ἦταν ἡ ὀρφανὴ κόρη τοῦ δολοφονηθέντος γέροντος εὐπατρίδου Βάζα. Ἡ μὶς Μαρία ἦταν κόρη τῆς δουκίσσης Λωγκεστόν. Ὁ εὐπατρίδης, ποὺ συνώδευε τὴ δούκισσα, ἦταν ὁ Ροβέρτος Δούδλεϋ κόμης τοῦ Λέϊσεστερ.

Ὁ Δούδλεϋ, θέλοντας νὰ δώση ἕνα τέλος στὴ σκηνὴ αὐτή, ἐπέτρεψε στὸν βαρωνίσκο νὰ μονομαχήση μὲ τὸν Ρογῆρο Βάλτερ.

Ἡ μονομαχία θὰ γινόταν μπρὸς σ' ὅλους. Οἱ δυὸ νέοι ἄρχισαν νὰ χτυπιοῦνται...

Ἡ μὶς Μαρία ἔσκυψε στ' αὐτὶ τῆς φίλης της καὶ τῆς ἐψιθύρισε χαμηλόφωνα, δείχνοντάς της τὸν Ρογῆρο Βάλτερ :

— Λευκή, δὲν σοῦ φαίνεται χαριτωμένος αὐτὸς ὁ νέος ;

Ἡ δεσποινὶς Βάζα κοκκίνισε λίγο καὶ δὲν ἀπάντησε.

Ἡ ἀλαζονικὴ συμπεριφορὰ τοῦ σὶρ Τζὼν ἔδειχνε πὼς ὁ βαρωνίσκος εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του. Ὁ Ρογῆρος ὅμως πῆρε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀμυντικὴ στάσι καὶ ἄφηνε τὸν ἀντίπαλό του νὰ ἐξαντλῆται σὲ ἐπιθέσεις, τὶς ἀποῖες ἀπέκρουε μὲ τέχνη, χωρὶς νὰ πάη μπρὸς ἢ πίσω οὔτ' ἕνα βῆμα.

— Ὤ ! ὤ ! εἶπαν ἀναμεταξύ τους οἱ εὐπατρίδαι ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴ μονομαχία. Ὁ ἀγῶνας θἄχη περισσότερο ἐνδιαφέρον ἀπ' ὅσο ἐφανταζόμαστε...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ σὶρ Τζὼν κατέφερε κατὰ τοῦ Ρογήρου ἕναν ἐπιδέξιο σπαθισμὸ, ποὺ τὸν ἐθεωροῦσε τελειωτικό. Ὁ νεανίας ὅμως τὸν ἀπέκρουσε κι' αὐτὸν μὲ μιὰ θαυμαστὴ εὐκολία καὶ ὁρμῶντας κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του τὸν ἐτραυματίσε ἐλαφρὰ στὸ δεξὶ χέρι.

— Δὲν νομίζετε τώρα ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φέρω αὐτὸ τὸ ξίφος ἢ τὴ σούβλα, καθὼς τὸ λέτε ; τὸν ρώτησε χλευαστικὰ ὁ Ρογῆρος.

Ὁ σὶρ Τζὼν ὅμως τοῦ ἐπετέθη μὲ μιὰ σειρὰ ἀλλεπαλλήλων σπαθισμῶν, κίτρινος ἀπ' τὸ θυμό του. Μὰ ὁ Ρογῆρος τὸν ἀπέκρουσε καὶ στὸ τέλος τὸν ἀνάγκασε νὰ ὀπισθοχωρήση κατὰ ἕνα βῆμα.

— Νομίζω ὅτι ὑποχωρεῖτε, κύριε, τοῦ εἶπε γαλλικὰ ὁ Ρογῆρος, καὶ ἡ ὑποχώρησις ἰσοδυναμεῖ μὲ φυγή. Ἢ μήπως λυπᾶστε νὰ μὲ σκοτώσετε καὶ μοῦ χαρίζετε τὴ ζωή ;

Οἱ εὐπατρίδαι δὲν ἐχαιωγελοῦσαν πειὰ ὅπως πρίν, ἀλλὰ βάγκαναν τὰ χείλη τους βλέποντας τὴ μειονεκτικὴ θέσι τοῦ συντρόφου τους.

Ἡ δεσποινὶς Βάζα ἐξ ἄλλου, μόλις ἄκουσε τὸ νέο νὰ μιλάη γαλλικά, ἀνατρίβησε καὶ προσήλωσε ἀπάνω του τὰ μάτια της μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον, κάνοντας τὴ σκέψη ὅτι μποροῦσε νἄναι συμπατριώ της.

Ἡ Μαρία γιὰ δεύτερη φορὰ ψιθύρισε στ' αὐτὶ τῆς φίλης της :

— Μὰ δὲς τὸν λοιπὸν πόσο εἶνε ὡραῖος !...

Ἡ δούκισσα Λωγκεστὸν παρακολουθοῦσε ὅλες τὶς περιπέτειες τῆς μονομαχίας, σοβαρὴ καὶ ἀτάραχη.

Ὁ κόμης Λέϊσεστερ παρατηροῦσε μὲ κάποια ὀργὴ τὸ ἀμούστακο ἐκεῖνο παιδί, ποὺ ἀγωνιζόταν ἔτσι νικηφόρα μ' ἕναν ξιφομάχο φημισμένο σὰν τὸ βαρωνίσκο.

Ὁ ἀγῶνας ἔμπαινε τώρα σὲ νέα φάσι. Ὁ Ρογῆρος ἐπετίθετο πειά, ἐνῶ ὁ σὶρ Τζὼν, πνιγμένος στὸν ἱδρῶτα καὶ καταματωμένος, περιοριζόταν στὴν ἄμυνα. Ἡ ντροπὴ ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὴν ταπείνωσί του καὶ ὁ φόβος μήπως νικηθῆ μποροῦσε τόσους εὐπατρίδας, τοῦ ἀφαιροῦσαν ὅλο τὸ θάρρος καὶ τὸν ἔσπρωχναν κάθε τόσο σὲ σφάλματα τῶν ὁποίων δὲν καταδεχόταν κἄν νὰ ἐπωφεληθῆ ὁ Ρογῆρος. Ἦταν ὁλοφάνερη πειὰ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ νέου.

Ὁ σὶρ Τζὼν, βλέποντας πειὰ ὅτι ἐκινδύνευε, ἄφησε κατὰ μέρος τοὺς κανόνες τῆς ξιφομαχίας, μεταχειρίστηκε τὸ ξίφος του ὡς ρόπαλο καὶ θέλησε νὰ καταφέρη ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ Ρογήρου. Ἐκεῖνος ὅμως τὸ ἀπέκρουσε μὲ τόση δύναμι, ὥστε τὸ ξίφος τοῦ βαρωνίσκου, ξεφεύγοντας ἀπ' τὰ χέρια του, ἔπεσε στὸ κατῶφλι τοῦ ξενοδοχείου κι' ἔγινε κομμάτια. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ρογῆρος ἔφερε τὸ δικό του στὸ λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου του λέγοντας :

— Μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ἕνα καλὸ μάθημα γιὰ τὰ ὑβριστικὰ λόγια σας, ἀλλὰ μοῦ ἀρκεῖ ἡ ταπείνωσί σας. Θελήσατε νὰ μοῦ κάνετε τὸ δάσκαλο καὶ σᾶς τὸν ἔκανα ἐγώ. Χάρισμά σας ἡ ζωή...

Καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτησε μ' εὐγένεια τὸν ἀντίπαλό του κι' ἔπειτα τοὺς θεατάς, ξανάβαλε τὸ ξίφος στὴ θήκη κι' ἑτοιμάστηκε νὰ μπῆ στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἀλλὰ τὸν ἐσταμάτησε ὁ κόμης μ' αὐτὲς τὶς λέξεις :

— Κύριε, εἶμαι ὁ Ροβέρτος Δούδλεϋ, κόμης Λέϊσεστερ, ἀρχιγραμματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης καὶ γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς τίτλος μου μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ρωτήσω ἀπὸ ποῦ εἶστε.

— Ὀνομάζομαι Ρογῆρος Βάλτερ, κύριε κόμη, γεννήθηκα στὴ Γαλλία καὶ εἶμαι εὐπατρίδης, ἀπάντησε ὁ νέος.

— Τί ἀπόδειξι ἔχετε ;

— Τὴν ὁμολογία μου...

— Ἡ ὁμολογία σας, κύριε, εἶτε χαμογελῶντας ὁ Λέϊσεστερ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς τὸ πῶ, εἶνε μιὰ ἀπόδειξις ἐντελῶς ἀνεπαρκής.

— Τί τόπος λοιπὸν εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀγγλία, ποὺ προσβάλλει τοὺς ξένους της ! φώναξε ὁ Ρογῆρος, ἐνῶ τὰ μάτια του ἐξακόντιζαν φλόγες ὀργῆς.

— Ἐμεῖς δὲν φιλοξενοῦμε τυχοδιώκτας, ἀποκρίθηκε ἀγέρωχα ὁ κόμης, καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ εἴδους αὐτοῦ δὲν ἔχουμε ἄλλη φιλοξενία ἀπὸ τὴ φυλακή.

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ νέος. Καὶ τὶς Βασίλισσες στὴ φυλακὴ τὶς ρίχνετε !...

Ὁ Ροβέρτος Δούδλεϋ γύρισε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας του καὶ φώναξε :

— Πιάστε τον αὐτὸν τὸν ἀνόητο, γιατὶ κανένας μας δὲν τὸν ξέρει καὶ φαίνεται ἥρωας...

— Ἀπατᾶσαι, κόμη Λέϊσεστερ, εἶπε μιὰ φωνὴ σοβαρή. Τὸν γνωρίζω ἐγὼ καὶ σᾶς ἐγγυῶμαι ἐγὼ γι' αὐτόν.

Ὁ λόρδος γύρισε πίσω μ' ἕνα ὕφος ἀνέκφραστης ὑπεροψίας κι' εἶδε ἀπέναντί του ἕναν ἄντρα μὲ ψηλὸ ἀνάστημα καὶ κατάμαυρα ροῦχα. Ὁ νεοελθὼν ἔβγαλε τὸ καπέλλο του γιὰ νὰ χαιρετήση κι' ἐφάνηκε ἔτσι τὸ ὠχρὸ καὶ ὡραῖο πρόσωπό του, ποὺ στολιζόταν ἀπὸ μαῦρο μουστάκι καὶ φωτιζόταν ἀπὸ μεγάλα λαμπρὰ μάτια μὲ γλυκὸ βλέμμα.

— Ὁ σὶρ Θωμᾶς Χόθωρτ ! ψιθύρισε ὁ Λέϊσεστερ μὲ ἔκπληξι.

— Ὁ ἐξάδελφός μου, ὁ δοὺξ τοῦ Νορφόλκ ! φώναξε ἡ δούκισσα Λωγκεστόν.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀποκρίθηκε πλησιάζοντας ὁ εὐπατρίδης.

— Πῶς δὲν εἴστε στὸν πύργο σας, σὶρ Θωμᾶ ;

— Ἀπὸ κεῖ ἔρχομαι, ἐξαδέλφη μου. Μοῦ εἶταν πὼς βρίσκεστε στὴ Βεϋλάνδη κι' ἤρθα νὰ σᾶς ἰδῶ. Ἐδῶ ἄλλωστε εἶχα ὁρίσει συνάντησι καὶ μὲ τὸ φίλο μου Ρογῆρο Βάλτερ, τὸν ἀντικόμητα Κίλσυθ, τὸν ὁποῖον λαμβάνω τὴν τιμή, κυρίες μου, νὰ σᾶς παρουσιάσω... Εὑρίσκετε ἀρκετὴ τὴν ἐγγύησί μου, κύριε κόμη ;...

(Ἀκολουθεῖ)
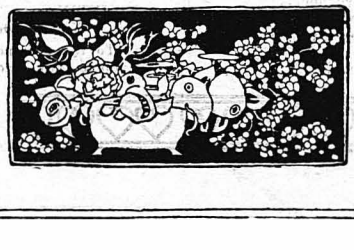
Ἡ δυὸ νέες τραβήχτηκαν πιὸ πίσω...